

Berättelsen om Moses frid över honom i Koranen del 3 av 4

Berättelsen om Israels barns dyrkan av kalven

Efter att Gud hade förintat Farao och hans soldater, gick Mose (över honom vare frid) med Israels barn mot det heliga landet. Han lämnade dem under sin bror Arons ansvar och gick för att samtala med sin Herre. Under tiden kom det gudomliga budskapet till honom om vad hans folk hade gjort i hans frånvaro: de hade börjat dyrka en kalv, efter att en man vid namn al-Samiri – från staden Samaria i Palestina – hade förskönat detta för dem. När de såg kalven som al-Samiri hade gjort, sade de: "Detta är er gud och Moses gud, så dyrka honom, för Mose har glömt sin gud här och gått för att söka honom på en annan plats."

Aron hade rått dem innan Mose återvände, och klargjort för dem att de var i tydlig villfarelse genom att dyrka denna kalv, som varken kan skada eller gynna. Han sade att den sanna gudomen endast är Gud ensam, och uppmanade dem att återvända till sanningen som han och hans bror Mose stod för. Men hans råd möttes med hån och förakt, och de fortsatte beslutsamt på villfarelsens väg.

När Mose återvände till sitt folk, förebrådde han sin bror för att han inte hade tagit en fast och avgörande ställning mot deras dyrkan av kalven. Aron svarade att han inte hade kämpat mot dem för deras handling, av

rädsla för att en splittring skulle uppstå bland dem, och han föredrog att vänta på Mose för att rätta till saken. När Mose hade hört sin brors ursäkt, vände han sig till folket för att fråga varför de hade hållit fast vid kalvdyrkan. De gav honom svaga ursäkter som visade på deras dumhet och förvrängda tankar. De sade att deras dyrkan av kalven var något som låg utanför deras kontroll, och att det var al-Samiri som hade förlett dem. Om inte han hade gjort det, skulle de ha hållit fast vid sitt löfte.

Mose blev arg på al-Samiri, tillrättavisade honom och befallde folket att undvika honom och inte komma nära honom, eftersom han var en lögnare och en stor ondska. Mose tog kalven, förstörde den och kastade dess rester i havet. Han klargjorde för dem som hade dyrkat den att deras dyrkan var den största okunnighet, och att ingen förnuftig människa borde göra något sådant. Han avslutade sitt tal med att säga att den sanna gudomen endast är Gud, som ingen annan än Han, och som omfattar allt med Sin kunskap.

Berättelsen om de sjuttio som Mose valde

Mose (över honom vare frid) valde sjuttio män från sitt folk till den tidpunkt som Gud hade bestämt för honom, och kallade dem att gå med honom. Denna tidpunkt var – enligt den mest sannolika åsikten – efter att Israels barn hade dyrkat kalven under Moses frånvaro. Dessa sjuttio utvalda begärde sedan av Mose något som inte var tillåtet för dem att begära, och de drabbades av skakning på grund av detta.

Mose vände sig till sin Herre och sade: "Herre! Jag önskade att Din vilja hade föregått och förintat dem innan de gick med mig till denna plats, och att Du hade förintat mig med dem, så att jag inte skulle hamna i svårighet inför Israels barn, för de skulle säga: Du tog våra bästa män för att förgöra dem." Han sade detta för att väcka Guds förlåtelse för denna synd som hans folk hade begått, efter att Gud hade skänkt dem så många välsignelser och räddat dem från Faraos och hans folk.

Sedan bad Mose sin Herre att ge honom i detta liv det som är gott av välsignelser, lydnad, hälsa och framgång, och att skriva för honom i det kommande livet det som är gott av förlåtelse, barmhärtighet och en paradises trädgård vars bredd är himlarna och jorden.

Gud svarade Mose: "Mitt straff, som du fruktar skall drabba ditt folk, drabbar jag den som jag vill straffa bland syndarna och tyrannerna. Det är inte nödvändigt att ditt folk skall drabbas av det efter deras ånger. Min vishet har bestämt att jag belönar dem som gör ont med vad de gjort, och

belönar dem som gör gott med det goda. Så det finns ingen rädsla för ditt folk, och inte heller för någon annan av Mina skapelser som är värda det.”

Berättelsen om Mose och de mäktiga folken

Efter att Gud hade dränkt Farao och räddat Mose och Israels barn, gick Mose med sitt folk mot det heliga landet. När de hade passerat havet såg de ett folk som dyrkade avgudar. Deras gamla benägenhet till avgudadyrkan återkom, och de bad Mose att göra gudar åt dem. Mose blev mycket arg på dem, kallade dem okunniga, och klargjorde för dem hur fördärvad avgudadyrkan är. Han påminde dem om Guds stora välsignelser, som borde få dem att underkasta sig Honom och lyda Hans vilja.

Gud uppenbarade för Mose att han skulle välja tolv män från sitt folk, de bästa bland dem, och sända dem till det heliga landet för att utforska dess invånare och få veta något om dem. Mose lydde sin Herres befallning och sände de utvalda till det heliga landet. När de kom dit såg de att dess invånare var mycket starka och hade stora kroppar. De återvände till Mose och sade: ”Vi kom till landet du sände oss till. Det flödar verkligen av mjölk och honung. Men dess invånare är starka, och deras stad är starkt befäst.”

Varje ledare av de tolv avrådde sin stam från att kämpa, utom två av dem, som rådde folket att lyda sin profet Mose och kämpa mot kanaanéerna med honom. Men Israels barn lydde inte dessa två, utan följde de andra tio, och vägrade att kämpa. De grät högt och sade: ”Om vi ändå hade dött i Egypten, eller i denna öken!”

Gud uppenbarade för Mose att han skulle avråda dem från deras feghet och olydnad, och uppmana dem att kämpa mot de mäktiga folken. Men de stängde sina öron för hans ord och vände sig bort. De två troende männen fördömde sitt folks vägran att kämpa, och uppmanade dem att lyda sin profet och anförtro sina angelägenheter till sin Skapare, efter att ha tagit de nödvändiga stegen, och att besluta sig för att kämpa mot sina fiender. Men deras råd möttes inte av förståelse eller lydnad. Israels barn svarade Mose med att vägra helt att gå in i det heliga landet så länge de mäktiga folken bodde där. De sade att de inte hade styrka att möta dem, eftersom de var starka och kraftfulla. De sade till Mose: ”Om du vill gå in i detta land, gå du och din Herre och kämpa mot dess invånare. Vi stannar här.”

När Mose såg deras envishet och feghet, vände han sig till sin Herre och klagade över dem, och bad Honom att skilja honom från dem, eftersom de inte var värda att följa honom. Han sade: ”Herre, Du vet att jag inte kan

Berättelsen om Moses frid över honom i Koranen del 3 av 4

försvara Din religion annat än med mig själv och min bror. Mitt folk har lämnat min lydnad och brutit mot Ditt bud. Så skilj mellan oss och dem med Din rättvisa dom, för Du är den rättvisaste domaren.”

Gud svarade hans bön och sade att det heliga landet var förbjudet för dessa fega och olydiga i fyrtio år. Under denna tid skulle de vandra i öknen, vilse och förvirrade, utan ordning eller stabilitet. Detta är straffet för den som inte lyder Gud och inte håller sig till Hans lag.

[KORANEN BERÄTTAR](#)

«[Berättelsen om Moses frid över honom i Koranen del 4 av 4](#)

[Berättelsen om Moses frid över honom i Koranen del 2 av 4](#)»

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah – En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā’ah – Ingen Jamā’ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam – varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)